

Az evangélium összegzései*

0. Epikai módon – A Nagy Történet

Kezdetben minden igen jó volt az Isten által teremtett csodálatos világban. Az ember és felesége tökéletes összhangban éltek egymással és szeretett Istenükkel a gyönyörű kertben, melyet Ő alkotott nekik. De minden megváltozott, amikor az alattomos Kígyó az emberpárt is bevonta lázadásába, és ezáltal gonosz uralma alá vetette a világot. Elidegenedtünk Istentől, önmagunktól, egymástól és a világtól. Hosszú idő után eljött az Isten által megígért hős szabadító (Isten Fia), aki a Kígyó fejére taposott, döntő győzelmet aratva fölötte, miközben elképzelhetetlen szenvedés után bele is halt a küzdelembe. Így saját maga viselte el a lázadó emberek büntetését, hogy ők bocsánatot nyerhessenek. Azonban három nap múlva feltámadt, majd visszament Atyjához, megígérve, hogy visszatér szeretett menyasszonyáért, vagyis azokért az emberekért, akik a belé vetett hittel elfogadják megbocsátását, s így a halálával és feltámadásával azonosulva, Szentleke által újjászületve és fokozatosan a képére formálódva várják Őt (a Szerelmüket), miközben az Ő erejével és fegyvereivel küzdenek a Kígyó ellen, aki nem nyugodott bele vereségébe, hanem mindent megtesz életük megkeserítéséért és kioltásáért. A történet végén másodszor is eljön a hős Jézus Király, hogy végleg száműzze a Kígyót és gonosz seregét, megtartsa szerelmével a menyegzőt, s felhőtlen, mennyei boldogságban éljenek örökké a megújított, az eredetinel is elképzelhetetlenül csodásabb világban.

Ezt a Történetet Isten belevészte mindnyájunk szívébe. Lényegében erre a mintára, vázra épül számos klasszikus, nagy film, színdarab, regény és kisebb elbeszélés/mese. Ezért is szeretjük annyira az esküvőket, két szerelmes egymásra találásának történeteit. Bővebben ld. Suhai György: „Jézust látni az Ószövetségben vagy az Ószövetséget látni Jézusban?” (evangeliumiforum.hu/ef-archivum/hang-es-kepanyagok-2023, 22. percnél, innen az „ihlet”), Brent Curtis és John Eldredge: *A Mennyei Lovagregény* (KIA, 2003, összegzés: hivo.hu/lovagregeny.htm), Sam Allberry: *Miért számít Istennek, kivel fekszem le?* (Evangéliumi Kiadó, 2023), 11. fejezet.

* Hargitai Róbert (hivo.hu/evsum.pdf), 2024. 09. 30.

Változtatás nélkül szabadon másolható.

1. Dióhéjban

Az evangélium röviden összefoglalható pl. valahogy így: A jó hírt megelőzi a **rossz hír**: alpból mindnyájan a **bűn** nyomorult rabjai vagyunk, kitéve Isten haragjának és ítéletének, ami az **Ő irgalma és szeretete** nélkül a biztos **pusztulásunkat** jelentené. A **jó hír** viszont az, hogy ha **elfordulunk** a hitetlenségtől és a büszkeségtől, az énközpontúságtól és önzéstől, s **Isten Fiába vetjük** a hitünket és bizalmunkat, vagyis **elhiszük**, hogy Ő a kereszten magára vette a bűnünket, és **bocsánatot kérünk** tőle mint a feltámadt Urunktól, **rábízva** örök sorsunkat és életünk irányítását, akkor így **helyreállhat** a kapcsolatunk teremtőnkkel, az élő Istennel (vö. J. Mack Stiles: *Marks of the Messenger* [A hírnök ismertetőjelei, MSMM], 7. f. vége felé).

2. Bővebben#

1. **Istentől származunk**, aki egyetlen végtelen hatalmú, jóságú és szentségű, személyes és szerető lény, ugyanakkor három személyben létezik (Atya, Fiú, Szentlélek), akik öröktől fogva szeretik, imádják, szolgálják egymást és gyönyörködnek egymásban. Isten teremtette meg a világot és minket, hogy megossza velünk szeretetét, közösségét, szolgálatát és örömét; arra hívva el bennünket, hogy magunk helyett Őt imádjuk, ismerjük meg, szeressük és szolgáljuk, benne lelve örömünket. Isten tehát semmilyen értelemben nem szorult rá a teremtésre és teremtményeire: önmagában (szeretet)teljes, boldog és tökéletes volt. (Egyszemélyű lényként viszont a teremtés előtt képtelen lett volna a szeretet és közösség gyakorlására.)

2. **A bűn miatt romlott el minden**. Isten terve szerint élve az ember teljes boldogságban élvezhetné a tökéletes világot, de az egész emberiség elfordult Tőle, fellázadva tekintélye ellen. Ahelyett, hogy Istenért és egymásért élnénk, önközpontúan élünk. Megszakadt a kapcsolatunk Istennel, ezért megromlott a kapcsolatunk másokkal, magunkkal és a teremtett világgal. Ebből adódik a spirituális, pszichikai, társadalmi és fizikai összeomlás. A bűn két szörnyű következménnyel jár. (1) **Lelki rabságban élünk** (Róm 6,15-18): akár hívők, akár hitetlenek vagyunk, nem Istent tartjuk a legfőbb jónak, szeretetnek, reményünknek, hanem úgy próbáljuk kézben tartani az életünket, hogy más dolgoknak (a Biblia nyelvén bálványoknak) élünk (pénz, karrier, család, hírnév, szerelem, szex, hatalom, biztonság stb.), ami mindig e dolgok rabságához vezet. Élünk kell valamiért, és ez a valami hajt minket (ha nem Isten az) – túlhajszoltságba, hogy elérjük; túlzott

félelmekbe, ha veszélyes; féltő aggodásba, ha megszerezzük; vigasztalhatatlan kétségbeesésbe, ha elveszítjük. Imádnunk kell valamit, s ha nem Isten az, akkor elevenen fölfal minket: mindig több kell belőle. (2) **Ítélet alatt vagyunk**, mivel bűnösök *vagyunk* (Róm 6,23). Nem elég (sőt lehetetlen) csupán „jó emberként” élni. Olyan ez, mintha egy szegény özvegyasszony mindenét az egyetlen fia fölnevelésére, taníttatására költené, az pedig felnőve tisztességesen élne, de egyáltalán nem tartaná a kapcsolatot az anyjával. Nem élhetünk „tisztességes életet” Isten nélkül: Ő a teremtőnk, és mindent neki köszönhetünk. Adósságunk van, amit rendeznünk kell.

3. **Mindez Krisztus által áll helyre**, mégpedig háromféleképpen. (1) **Testet öltése által.** Úgy viszonyulunk Istenhez, mint egy színdarab szereplői a darab szerzőjéhez, aki azonban nemcsak beleírta a darabba önmagát (saját szerepét), hanem eljött, hogy részt is vegyen abban – méghozzá a főszereplőként. Mondhatni, beletekintett az általa teremtett világba, és elveszettségünket látva szánalomra indult népe iránt. A Szentháromság második személye, Isten Fia emberként eljött a világba mint Jézus Krisztus. (2) **Helyettes áldozata révén.** Még egy földi bíró sem engedhet el egy bűnözőt pusztán azért, mert az megbánta bűnét. A minket ért sérelmeket megbocsáthatjuk, de az okozott kárt meg kell téríteni, különösen ha másnak okozták. Jézus volt az egyetlen ember, aki tökéletes, bűntelen életet élt (Zsid 4,15), kiérdemelve Isten áldását és elfogadását; mégis a mi helyünket vette át a kereszten, elszenvedve az elutasítást és ítéletet, melyet mi érdemeltünk volna (1Pt 3,18) – hogy ha hiszünk Benne, megkaphassuk az általa kiérdemelt áldást és elfogadást (2Kor 5,21). (3) **Visszatérésekor, amikor helyreállít mindent.** Első eljövetelekor erőtlenségben, szenvedni jött; második eljövetelekor hatalommal jön majd, ítéletet tartva a világ felett, és véget vetve minden gonoszságnak és rossznak, szenvedésnek, romlásnak és halálnak (Róm 8,19-21; Mt 24,30k; Jel 21,4). Krisztus megváltása tehát nemcsak a lelkünket menti meg, hanem általa végül az anyagi világ is megújul és helyreáll. Egyetlen vallás sem tartalmaz olyan örök megváltásra vonatkozó ígéretet a világ számára, mint Jézus keresztye és feltámadása.

4. **Hit által kerülök a helyemre**, ami kegyelmet és bizalmat jelent. Jézus meghalt a bűneinkért, és feltámadt a sírból. A benne való hit által megbocsáttatnak a bűneim, és biztos lehetek abban, hogy egy napon Krisztushoz hasonlóan én is feltámadok, és Istennel élek örökké. **Mit jelent a hit általi üdvösség?** (1) Krisztusban hinni nem azt jelenti, hogy

bocsánatot nyer a múltunk, újat kezdünk, és elszántabban igyekszünk jobb életet élni – az ilyen ember továbbra is önmagában hisz, magát tartja megváltónak, saját erkölcsi teljesítményét és képességeit tekinti az Isten előtti helyreállítás eszközének. Az evangélium az, hogy ha **Krisztusban hiszünk**, akkor **teljes körű** (a jövőre is kiterjedő) **kegyelmet kaptunk**: „*Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak*” (Róm 8,1). Tehát Krisztusban hinni nem még nagyobb erőfeszítést jelent, hanem azt, hogy magunk helyett Krisztusba vetjük a bizalmunkat, benne találva meg a biztonságunkat, és így imádkozva: „Atyám, fogadj el engem, nem azért, amit tettem vagy tenni fogok, hanem azért, amit Jézus tett helyettem és értem.” Isten ekkor a családjába fogad és örök atyai szeretetében részesít minket (Jn 1,12k). (2) **Nem a hitünk ereje ment meg minket, hanem az, amit Jézus tett értünk.** Isten nem a bűnbánatunk és hitünk mélysége miatt kezd el a gyermekeként szeretni minket (így szintén mi váltanánk meg magunkat), hanem a hitünk tárgya – Jézus és az Ő megváltó műve – miatt. Az üdvözítő hit nem valamilyen pszichikai biztonsági szintet jelent, hanem az akaratnak azt a lépését, hogy Jézusra mer hagyatkozni (Róm 4–8; Gal 1–4). Azért adjuk magunkat teljesen Neki, mert Ő teljesen odaadta magát értünk (Mk 8,34; Jel 3,20). Ez a hit* tehát elválaszthatatlan a belőle fakadó tettektől (ld. pl. Róm 8,2; Jn 3,36: „*Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta*”). Ez **nem a tökéletes életet** jelenti, hanem a hibáink, bűneink őszinte (f)elismerését és a hit általi változásra, fejlődésre való komoly törekvést (ami Jézus [Lelke] által többnyire láthatóan be is következik, ld. 1Tim 4,15[k]: „*Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt*”).

* Pl. a hit nélküli jótettek valójában rosszak (legalábbis az indítékuk messze van a [valóban] jótól, Róm 14,23; MSMM, 3. f., 6. j. előtt).

Még bővebben ld. *Biblikus gyülekezetvezetés* (hivo.hu/HRBGY.pdf), 3. függelék; *Evangélium a kapcsolatokban* (hivo.hu/evkapcsolat.pdf); Timothy Keller: *Gyülekezet a központban* (Harmat–Kálvin–Luther, 2019), különösen 38–42. o. (ezt összegeztem itt rövidebben); R.C. Sproul: *Mi az evangélium?* (Presbiteriánus, 2022, angolul: thegospelcoalition.org/themelios/article/the-gospel-of-jesus-christ-an-evangelical-celebration); Milton Vincent: *Evangélium keresztyének számára* (KIA, 2015).